

متن پرسش

استاد عزیز من یه مشکل اساسی دارم: وقتی صحبت از این میشه که با حضور قلب باید عبادت کنید مثل این می مونه که به من بگن روی یادگیری درس و هر مهارتی تمرکز کن، مشکلی که از همان دوران مدرسه در خودم دیده بودم و معلمهای من همیشه بابتش من رو مواخذه می کردن که چرا تمرکز ندارم درحالی که علت عدم تمرکز ارادی نبود و این قضیه را کسی متوجه نشد که غیر ارادی است. تا الان حتی اگر دانشگاه رفتم یا مهارتی یاد گرفتم با همین رنج درامیخته بوده بدون اینکه علتش را بفهمم و حالا بعد از ۴۰ سال فهمیدم مشکل من در همان دوران کودکی از طریق درمان قابل رفع بوده البته شاید آن زمان اینگونه نبوده به هر حال رفع نشده برای همین اصلا نمیتونم با تمرکز عبادتی را انجام بدم و حالا دارم نا امیدم میشم که این عبادات ظاهری من مرا به نتیجه لازم نمیرسونه چکار کنم چون اعتقاد پزشکان اینه که در این سن حتی بدون درمان باید این مشکل رفع میشده اما نشده لطفا راهنمایی کنید چطور با این اوصاف حداقل به حضور قلب برسم. ممنون از راهنمایی شما

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: فکر می کنم نباید حساس بود. همین که داریم می رویم، به معنای آن است که پس داریم می رویم. نباید پرسید چطور می رویم و خود این حساسیت، رفتن ما را مختل می کند. موفق باشید